

ПОСТАНОВА
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

27 червня 2017 року

Справа № 803/559/17

Волинський окружний адміністративний суд у складі:
головуючого-судді Плахтій Н.Б.,
при секретарі Масюк Г.С.,
з участю позивача Мусій І.О.,
представника позивача Роюк Л.І.,
представника відповідача Хомича Р.В.,
розглянувши у відкритому судовому засіданні в місті Луцьку адміністративну справу за
позовом Мусій Ірини Олександрівни до Благодійного фонду «Фонд Ігоря Палиці «Тільки
Разом» про визнання дій протиправними та зобов'язання вчинити дії,

ВСТАНОВИВ:

Мусій Ірина Олександрівна звернулась з адміністративним позовом до Благодійного фонду «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом» (далі - Фонд) про визнання дій протиправними та зобов'язання вчинити дії.

Позовні вимоги обгрунтовано наступними обставинами.

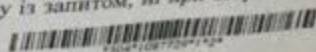
14 березня 2017 року Мусій І.О. в порядку статті 14 Закону України «Про доступ до публічної інформації» звернулась до Благодійного фонду «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом» із запитом, в якому просила надати документи, що містять публічну інформацію, а саме: фінансові звіти про надходження коштів (джерела надходження коштів включно) Фонду за 2014-2016 роки; фінансові звіти про витрати коштів (джерела витрат коштів включно) Фонду за 2014-2016 роки; списки бенефіціарів Фонду за 2014-2016 роки.

Листом від 20 березня 2017 року відповідач повідомив позивача про продовження строку розгляду запиту до 10 квітня 2017 року. Листом від 10 квітня 2017 року Фонд відмовив в наданні інформації у зв'язку з тим, що Фонд не є розпорядником інформації в розумінні Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Позивач вважає такі дії відповідача протиправними, оскільки право на отримання запитуваної інформації їй гарантоване Конституцією України, Законами України «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації», «Про благодійну діяльність та благодійні організації». Запитувана інформація, розпорядником якої є відповідач, є суспільно необхідною інформацією, яка не відноситься до службової, конфіденційної, таємної, також відсутні підстави для обмеження доступу до неї. Позивач вказує, що предметом суспільного інтересу в даному випадку є інформація, що свідчить про можливість порушення прав людини, введення громадськості в оману. При цьому, позивач зазначає, що про введення громадськості в оману Фондом свідчать чисельні публікації в засобах масової інформації.

Керуючись наведеним, позивач просить визнати протиправними дії відповідача щодо відмови у наданні запитуваної інформації та зобов'язати відповідача протягом п'яти робочих днів з дня набрання чинності рішенням суду надати таку інформацію.

Відповідно до письмових заперечень проти адміністративного позову від 22 травня 2017 року (а.с.61-62) відповідач вимог позову не визнав, просив в задоволенні позову відмовити, посилаючись на те, що ні при зверненні до Фонду із запитом, ні при зверненні з

позовом до суду позивачем не підтверджено суспільної значимості запитуваної інформації та фактів введення Фондом суспільства в оману. Отже, в силу частини другої статті 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» Фонд не є належним розпорядником такої інформації. Відповідач вказав, що визначальним для публічної інформації є те, що вона є заздалегідь готовим, зафіксованим продуктом. Запитувана позивачем інформація – фінансові звіти про надходження і витрати коштів, списки бенефіціарів Фонду не формувались, відповідна інформація не фіксувалась як певний готовий продукт, оскільки такі звіти і списки не передбачені як обов'язкова форма звітності для благодійних організацій.

В судовому засіданні позивач і представник позивача позовні вимоги підтримали з підстав, зазначених в позовній заяві. Додатково позивач пояснила, що звертаючись із запитом 14 березня 2017 року до Фонду просила надати саме ті документи, які визначені чинним законодавством як податкова звітність для неприбуткової організації, при цьому вважає, що неточності в формулюванні назви запитуваного документа не є підставою для відмови у його наданні. Представник позивача в судовому засіданні зазначила, що суспільний інтерес запитуваної інформації полягає у тому, що засновником Фонду є чинний голова Волинської обласної ради Палиця І.П., тобто публічна особа, а метою отримання запитуваної інформації є встановлення або спростування фактів підкупу виборців, впливу на юридичних, фізичних осіб з огляду на займану посаду його засновника.

Представник відповідача в судовому засіданні позову не визнав, посилаючись на мотиви, викладені в письмових запереченнях проти позову.

Заслухавши пояснення осіб, які беруть участь у справі, з'ясувавши всі обставини та перевіривши їх доказами, суд дійшов висновку, що позовні вимоги є безпідставними, а тому в задоволенні адміністративного позову слід відмовити з наступних підстав.

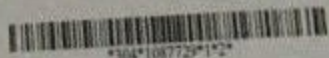
Судом встановлено, що 14 червня 2011 року Благодійний фонд «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом»» зареєстрований як суб'єкт господарювання; місцезнаходженням юридичної особи значиться: Волинська область, місто Луцьк, вулиця Винницька, будинок 26, ідентифікаційний код – 37751619; вид діяльності – надання іншої соціальної допомоги без забезпечення проживання. Вказані відомості стверджуються витягом з Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань №1002567788 від 13 травня 2017 року (а.с.55-56).

Рішеннями податкового органу від 22 червня 2011 року, від 02 грудня 2016 року відповідач включений до Реєстру неприбуткових установ та організацій із зазначенням ознаки неприбутковості – благодійні організації (а.с.65).

Згідно з витягом із Статуту Фонду головною метою діяльності Фонду є надання благодійної допомоги, спрямованої на сприяння розвитку соціальної сфери, участь в соціально-економічних програмах; реалізації науково-освітніх програм та програм національно-культурного розвитку, пропагування, розробка та реалізація або участь у реалізації програм зі сприяння реформам в галузі охорони здоров'я, екології, розвитку місцевого самоврядування; сприяння розвитку та реформування системи освіти; сприяння розвитку спорту і туризму; покращення соціально-економічного становища студентів, як набувачів благодійної допомоги (а.с.66).

Як свідчать матеріали справи, 14 березня 2017 року Мусій І.О. звернувся до Благодійного фонду «Фонд Ігоря Палиці «Тільки Разом»» із запитом на підставі статті 14 Закону України «Про доступ до публічної інформації», в якому просила надати для ознайомлення та для виготовлення фото-/ксерокопій документів, що містять наступну публічну інформацію: фінансові звіти про надходження коштів (джерела надходження коштів включно) Фонду за 2014, 2015, 2016 роки; фінансові звіти про витрати коштів (джерела витрат коштів включно) Фонду за 2014, 2015, 2016 роки; списки бенефіціарів Фонду за 2014, 2015, 2016 роки (а.с.13-15). У поданому запиті Мусій І.О. вказала, що необхідність в ознайомленні з документами обумовлена здійсненням нею професійної діяльності журналіста.

Листом №26 від 20 березня 2017 року відповідач повідомив позивача про продовження строку розгляду запиту до 10 квітня 2017 року у зв'язку з значним обсягом

запитуваної інформації і для можливості підготовки відповіді (а.с.16).

Листом №34 від 10 квітня 2017 року Фонд відмовив позивачу в наданні запитуваної інформації, зазначивши, що позивачем не доведено наявності суспільного інтересу в запитуваній інформації, а тому відповідно до частини другої статті 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» Фонд не є розпорядником запитуваної інформації в розумінні цього Закону (а.с.17).

Надаючи правову оцінку спірним правовідносинам, суд виходить з наступного.

Згідно з преамбулою Закону України «Про доступ до публічної інформації» від 13 січня 2011 року №2939-VI (далі – Закон №2939-VI) останній регулює відносини щодо забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес.

Статтею 1 Закону №2939-VI визначено, що публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Відповідно до статті 13 цього ж Закону розпорядниками інформації для цілей цього Закону визнаються: 1) суб'єкти владних повноважень - органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інші суб'єкти, що здійснюють владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання; 2) юридичні особи, що фінансуються з державного, місцевих бюджетів, бюджету Автономної Республіки Крим, - стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів; 3) особи, якщо вони виконують делеговані повноваження суб'єктів владних повноважень згідно із законом чи договором, включаючи надання освітніх, оздоровчих, соціальних або інших державних послуг, - стосовно інформації, пов'язаної з виконанням їхніх обов'язків; 4) суб'єкти господарювання, які займають домінуюче становище на ринку або наділені спеціальними чи виключними правами, або є природними монополіями, - стосовно інформації щодо умов постачання товарів, послуг та цін на них.

До розпорядників інформації, зобов'язаних оприлюднювати та надавати за запитом інформацію, визначену в цій статті, у порядку, передбаченому цим Законом, прирівнюються суб'єкти господарювання, які володіють: 1) інформацією про стан довкілля; 2) інформацією про якість харчових продуктів і предметів побуту; 3) інформацією про аварії, катастрофи, небезпечні природні явища та інші надзвичайні події, що сталися або можуть статися і загрожують здоров'ю та безпеці громадян; 4) іншою інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією).

На розпорядників інформації, визначених у пунктах 2, 3, 4 частини першої та в частині другій цієї статті, вимоги цього Закону поширюються лише в частині оприлюднення та надання відповідної інформації за запитом.

Усі розпорядники інформації незалежно від нормативно-правового акта, на підставі якого вони діють, при вирішенні питань щодо доступу до інформації мають керуватися цим Законом.

Згідно з частинами першою, другою статті 19 Закону №2939-VI запит на інформацію - це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні.

Аналізуючи вищевказані норми Закону №2939-VI, слід дійти висновку, що розпорядниками інформації можуть бути також і суб'єкти господарювання лише у випадку володіння ними інформацією, яка, зокрема, становить суспільний інтерес.

Так, частиною другою статті 29 Закону України «Про інформацію» від 02.10.1992 року №2657-XII (далі – Закон №2657-XII) визначено, що предметом суспільного інтересу вважається інформація, яка свідчить про загрозу державному суверенітету, територіальній цілісності України; забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і обов'язків; свідчить

запитуваної інформації і для можливості підготовки відповіді (а.с.16).

Листом №34 від 10 квітня 2017 року Фонд відмовив позивачу в наданні запитуваної інформації, зазначивши, що позивачем не доведено наявності суспільного інтересу в запитуваній інформації, а тому відповідно до частини другої статті 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» Фонд не є розпорядником запитуваної інформації в розумінні цього Закону (а.с.17).

Надаючи правову оцінку спірним правовідносинам, суд виходить з наступного. Згідно з преамбулою Закону України «Про доступ до публічної інформації» від 13 січня 2011 року №2939-VI (далі – Закон №2939-VI) останній регулює відносини щодо забезпечення права кожного на доступ до інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес.

Статтею 1 Закону №2939-VI визначено, що публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Відповідно до статті 13 цього ж Закону розпорядниками інформації для цілей цього Закону визнаються: 1) суб'єкти владних повноважень - органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інші суб'єкти, що здійснюють владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання; 2) юридичні особи, що фінансуються з державного, місцевих бюджетів, бюджету Автономної Республіки Крим, - стосовно інформації щодо використання бюджетних коштів; 3) особи, якщо вони виконують делеговані повноваження суб'єктів владних повноважень згідно із законом чи договором, включаючи надання освітніх, оздоровчих, соціальних або інших державних послуг, - стосовно інформації, пов'язаної з виконанням їхніх обов'язків; 4) суб'єкти господарювання, які займають домінуюче становище на ринку або наділені спеціальними чи виключними правами, або є природними монополіями, - стосовно інформації щодо умов постачання товарів, послуг та цін на них.

До розпорядників інформації, зобов'язаних оприлюднювати та надавати за запитами інформацію, визначену в цій статті, у порядку, передбаченому цим Законом, прирівнюються суб'єкти господарювання, які володіють: 1) інформацією про стан довкілля; 2) інформацією про якість харчових продуктів і предметів побуту; 3) інформацією про аварії, катастрофи, небезпечні природні явища та інші надзвичайні події, що сталися або можуть статися і загрожують здоров'ю та безпеці громадян; 4) іншою інформацією, що становить суспільний інтерес (суспільно необхідною інформацією).

На розпорядників інформації, визначених у пунктах 2, 3, 4 частини першої та в частині другій цієї статті, вимоги цього Закону поширюються лише в частині оприлюднення та надання відповідної інформації за запитами.

Усі розпорядники інформації незалежно від нормативно-правового акта, на підставі якого вони діють, при вирішенні питань щодо доступу до інформації мають керуватися цим Законом.

Згідно з частинами першою, другою статті 19 Закону №2939-VI запит на інформацію - це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні.

Аналізуючи вищенаведені норми Закону №2939-VI, слід дійти висновку, що розпорядниками інформації можуть бути також і суб'єкти господарювання лише у випадку володіння ними інформацією, яка, зокрема, становить суспільний інтерес.

Так, частиною другою статті 29 Закону України «Про інформацію» від 02.10.1992 року №2657-XII (далі – Закон №2657-XII) визначено, що предметом суспільного інтересу вважається інформація, яка свідчить про загрозу державному суверенітету, територіальній цілісності України; забезпечує реалізацію конституційних прав, свобод і обов'язків; свідчить

про можливість порушення прав людини, введення громадськості в оману, шкідливі екологічні та інші негативні наслідки діяльності (бездіяльності) фізичних або юридичних осіб тощо.

Позивач, обґрунтовуючи свої позовні вимоги, вказує, що метою отримання запитуваних документів є підтвердження або спростування обставин щодо введення відповідачем громадськості в оману. При цьому посиляється на п'ять публікацій новин інтернет-виданнями (а.с.18-49).

Зокрема, в публікації від 04 серпня 2016 року на сайті «Українська правда» вказано, що на трьох виборчих кампаніях за участі Ірини Констанкевич Фонд дарував студентам та талановитим дітям путівки в «Буковель», іменні стипендії, сертифікати на тисячу гривень, а також спортивний інвентар та майданчики, що в свою чергу, на переконання журналіста, є непрямим підкупом виборців (а.с.18-22).

На думку суду, вказана публікація не є свідченням того, що Фонд володіє інформацією, яка становить суспільний інтерес, оскільки висвітлена у ній тема прямого підкупу виборців є суб'єктивною думкою журналіста, яка не набула широкого розголосу в усіх ЗМІ, не створила суспільний резонанс, обурення громадськості, не становить предмету суспільної дискусії на момент отримання запиту тощо.

Крім того, позивачем не доведено і судом не встановлено обставин щодо звернення громадян із заявами про їх підкуп та прийняття уповноваженими органами висновків, рішень, зокрема судових, про встановлення вини відповідача або суб'єктів виборчого процесу і притягнення останніх до відповідальності за вчинене правопорушення у сфері використання коштів Фонду у виборчій агітації кандидата у народні депутати України.

При цьому суд зазначає, що покращення соціально-економічного становища студентів, як набувачів благодійної допомоги, є предметом діяльності Фонду згідно з його Статутом.

Водночас суд вважає необґрунтованими посилання позивача на публікацію в інтернет-виданні «Волинське агенство розслідувань» від 15 липня 2016 року щодо недопуску журналістів на сесію Волинської обласної ради членами ГФ «Варта порядку», оскільки остання не висвітлює будь-якої діяльності Фонду (а.с.28-35).

Крім того, публікація від 25 березня 2015 року на сайті інформаційного агенства «Волинські новини» щодо діяльності Фонду, спрямованої на забезпечення громадського порядку в місті (а.с.45-49), не відноситься до такої, що свідчить про введення громадськості в оману, відтак в силу частини другої статті 29 Закону №2657-ХІІ не може вважатись предметом суспільного інтересу.

Разом з тим, суд не бере до уваги посилання позивача на статті від 20 та 21 березня 2017 року, розміщені на веб-сайтах «Деро.ua» та «Громадський рух ЧЕСНО» (а.с.23-27, 36-44), оскільки останні були опубліковані після звернення позивача із запитом, а отже не могли бути підставою для такого звернення на момент формування запиту від 14 березня 2017 року.

Таким чином, суд дійшов висновку, що позивач не довела належними та допустими доказами наявність підстав стверджувати про можливі порушення відповідачем прав людини, введення громадськості в оману, а тому доводи Мусій І.О. про наявність суспільного інтересу до запитованої у Фонду інформації на момент звернення із відповідним запитом є необґрунтованими.

З врахуванням вищевикладеного, слід дійти висновку, що Фонд не є розпорядником запитованої інформації в розумінні частини другої статті 13 Закону №2939-VI, оскільки запитована позивачем інформація не становить суспільного інтересу (не є суспільно необхідною інформацією). При цьому судом враховано, що наведені інтернет-публікації позивачем помилково віднесено до таких, що можуть свідчити про наявність предмету суспільного інтересу, а саме обставин щодо введення громадськості в оману відповідачем.

Суд також вважає за необхідне зазначити, що з правового аналізу статей 1, 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації» слід розуміти, що публічна інформація зберігається у суб'єкта, розпорядника інформації в зафіксованому вигляді будь-якими

засобами, на будь-яких носіях та створена ним в процесі виконання своїх обов'язків.
Водночас на суб'єктів господарювання як розпорядників інформації вимоги Закону №2939-VI поширюються лише в частині оприлюднення та надання відповідної інформації за запитами (частина третя статті 13 Закону №2939-VI).

Таким чином, обов'язок розпорядника інформації надати інформацію на запит полягає в наданні вже створеної в процесі діяльності інформації і не передбачає обов'язку створювати нову.

Не є інформаційним запитом звернення, для відповіді на яке необхідно створити інформацію, крім випадків, коли розпорядник інформації не володіє запитуваною інформацією, але зобов'язаний нею володіти (пункт 1 частини першої статті 22 Закону №2939-VI).

Як визначено частиною першою статті 17 Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» від 05.07.2012 року №5073-VI (далі – Закон №5073-VI), благодійні організації складають та подають фінансову, статистичну та іншу обов'язкову звітність у порядку, встановленому законом.

Підпунктом 133.4.6 пункту 133.4 статті 133 Податкового кодексу України (далі – ПК України) передбачено, що до неприбуткових організацій, що відповідають вимогам цього пункту і не є платниками податку, можуть бути віднесені, зокрема, благодійні організації.

Відповідно до пункту 46.2 статті 46 ПК України фінансова звітність, що складається та подається відповідно до цього пункту платниками податку на прибуток та неприбутковими підприємствами, установами та організаціями, є додатком до податкової декларації з податку на прибуток (звіту про використання доходів (прибутків) неприбуткової організації) та її невід'ємною частиною.

Неприбуткові підприємства, установи та організації, визначені пунктом 133.4 статті 133 цього Кодексу, подають звіт про використання доходів (прибутків) неприбуткової організації за формою, затвердженою центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику (професійні спілки, їх об'єднання та організації профспілок, утворені в порядку, визначеному законом, звітують у разі порушень пункту 133.4 статті 133 цього Кодексу), та річну фінансову звітність.

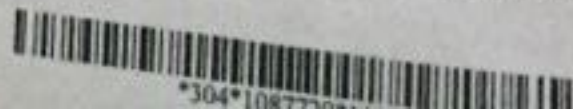
Наказом Міністерства фінансів України від 17 червня 2016 року №553 (у редакції наказу Міністерства фінансів України від 28 квітня 2017 року №469) затверджено форму звіту про використання доходів (прибутків) неприбуткової організації.

Вказана форма звіту не включає таких показників як фінансовий звіт про надходження коштів і фінансовий звіт про витрату коштів.

Відповідно до частини третьої статті 17 Закону №5073-VI звітність благодійних організацій може містити інформацію про особу благодійників або бенефіціарів за умови згоди благодійників, бенефіціарів або їх правонаступників чи законних представників, якщо інше не визначено законом.

Таким чином, слід дійти висновку, що Фонд не володіє запитуваною позивачем інформацією (фінансові звіти про надходження коштів Фонду за 2014, 2015, 2016 роки; фінансові звіти про витрати коштів Фонду за 2014, 2015, 2016 роки; списки бенефіціарів Фонду за 2014, 2015, 2016 роки), оскільки така інформація у вигляді запитуваних документів не систематизувалась, не зберігалась в процесі діяльності Фонду в силу відсутності такого обов'язку відповідно до чинного законодавства України, що в свою чергу унеможливило надання інформації на запит на підставі та в межах Закону №2939-VI.

Крім того, суд критично оцінює доводи позивача про наявність суспільного інтересу в запитуваній інформації у зв'язку з особою засновника Фонду, оскільки відповідно до частини першої статті 19 Закону №5073-VI органами управління благодійних товариств та благодійних фондів є загальні збори учасників, виконавчий орган і наглядова рада. Згідно з частиною третьою статті цього ж Закону засновник або засновники благодійної установи не беруть участі в управлінні благодійною установою. Благодійна установа діє на підставі установчого акта. При цьому, запитувана позивачем інформація стосується саме діяльності Фонду в межах цілей його створення і сфери його діяльності та ніяким чином не пов'язана з

особою засновника Фонду. Крім того, будь-яких доказів незаконного впливу головою Волинської обласної ради Палицею І.П. на діяльність Фонду, про що зазначала у своїх поясненнях позивач, суду не надано.

Щодо строку розгляду запиту на інформацію, суд зазначає наступне.
Як встановлено частинами першою, четвертою статті 20 Закону №2939-VI розпорядник інформації має надати відповідь на запит на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту.

У разі якщо запит стосується надання великого обсягу інформації або потребує пошуку інформації серед значної кількості даних, розпорядник інформації може продовжити строк розгляду запиту до 20 робочих днів з обґрунтуванням такого продовження. Про продовження строку розпорядник інформації повідомляє запитувача в письмовій формі не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту.

Враховуючи, що запит на інформацію позивачем подано 14 березня 2017 року, листом від 20 березня 2017 року Фонд обґрунтовано продовжив строк розгляду запиту, а 10 квітня 2017 року надав відповідь, тому суд дійшов висновку про дотримання відповідачем строку розгляду запиту на інформацію.

Твердження позивача про визнання відповідачем себе розпорядником запитуваної інформації, у зв'язку з чим ним було продовжено строк розгляду запиту, судом до уваги не взято, оскільки є надуманим і безпідставним.

Крім того, суд не вбачає підстав для застосування до даних правовідносин «трискладового тесту» щодо наявності вимог для обмеження доступу до інформації (частина друга статті 6 Закону №2939-VI), оскільки дійшов висновку, що Фонд в даному випадку не є розпорядником інформації в розумінні частини другої статті 13 Закону №2939-VI.

Відповідно до частини першої статті 71 КАС України кожна сторона повинна довести всі обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 72 цього Кодексу.

Таким чином, перевіряючи наявні у справі докази, суд дійшов висновку, що позовні вимоги є необґрунтованими та безпідставними, з огляду на що у адміністративного позову слід відмовити повністю.

Керуючись ст.ст.11, 17, 158, 160, 162, 163, 186 Кодексу адміністративного судочинства України, на підставі Закону України «Про доступ до публічної інформації», Закону України «Про інформацію», суд

ПОСТАНОВИВ:

В задоволенні адміністративного позову відмовити повністю.

Постанова набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, встановленого статтею 186 КАС України, якщо таку скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги постанова, якщо її не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті апеляційного провадження або набрання законної сили рішенням за наслідками апеляційного провадження.

Постанова може бути оскаржена до Львівського апеляційного адміністративного суду через Волинський окружний адміністративний суд. Апеляційна скарга на постанову суду подається протягом десяти днів з дня отримання копії постанови. Копія апеляційної скарги одночасно надсилається особою, яка її подає, до Львівського апеляційного адміністративного суду.

Головуючий —

Згідно з оригіналом
Суддя

Н.Б.Плахтій

Н.Б.Плахтій

Пропишито!
пронумеровано
9 арк.
Сергійчук

Постанова в повній кількості складена 03 липня 2017 року.
2017
19.07.17

